

Inleiding

Onze zekerheden lijken omgevallen. Ook de zekerheden over Bijbel en geloof, God en verbond. Onze zekerheden lijken omgevallen. Ook de zekerheden over Bijbel en geloof, God en verbond. Als je er zelf al niet aan twijfelde, doet een ander het wel: ‘Hoe weet je dat nou, dat het waar is wat je gelooft? Hoe weet je dat nou dat God bestaat? Of dat verbond dat God met mensen zou zijn aangegaan?’ En dat is het precies: je weet het niet. Het is nog nooit iemand gelukt om te bewijzen dat er meer is tussen hemel en aarde. En... ook in dit boekje tref je geen antwoord op die vraag.

Maar wat is het dan toch, dat je soms dacht te ervaren? Wat je voelde als een aanraking, een onverwachte vervulling van dat altijd sluimerende verlangen? Het duurde maar zo kort dat je je afvraagt of het er wel was. Alsof de deur heel even op een kier stond en je dacht te zien. De Bijbel staat vol van voorbeelden van dat soort van zoekers en heel even lijkt hen een blik gegund. Genoeg om verder te leven met dat verlangen.

In dit boekje schrijven een twintigtal christenen die behoren tot de Oud-Katholieke Kerk van Nederland, over hun vragen en twijfels, over hun geloof en over dat 'soms even zien', dat hun leven verandert. Een inspiratiebron voor de gang door de veertigdagentijd

Aan de hand van acht perikopen uit de Bijbel vertellen ze over hun geloof en wat dat voor hen betekent. Het is de moeite waard om hen te ontmoeten in dit boekje en om hun getuigenis tot je te laten spreken. Niet dat hun getuigenis het enig mogelijk is of een soort van enige waarheid. Integendeel. Maar wel een aansporing om zelf ook op zoek te gaan naar wat deze teksten voor jou betekenen. Daarmee kan deze vastentijd, als voorbereidingstijd op Pasen, een extra dimensie krijgen. Misschien ben je eraan toe en dan komt dit boekje erg

gelegen. Misschien vind je dat je niet zo 'spiritueel' in elkaar zit en dat je meestal niet zoveel hebt aan dit soort van boekjes. Hoe het ook zij, het is de moeite waard om elke dag toch even stil te vallen en tijd te nemen om tot jezelf te komen. En zo kun je zomaar door een woord of vers uit de Bijbel geraakt worden. Laat het dan tot je doordringen, want het heeft een bijzondere boodschap voor je. Misschien helpen deze getuigenissen van anderen daarbij. In elk geval worden ze van harte aangeboden, want geloven doe je nooit op je eentje, we hebben elkaar daarvoor nodig. Een vruchtbare en inspirerende vastentijd wensen wij je in elk geval toe!

Joris Vercammen, aartsbisschop van Utrecht
Dick Schoon, bisschop van Haarlem

The background is a complex, abstract composition of various colors and textures, including shades of green, yellow, blue, and red, creating a sense of depth and movement. In the upper left, there is a large, circular graphic element with a white center and a dark, textured ring. In the lower right, a young girl with long brown hair, wearing a yellow patterned dress, and a young boy with short blonde hair, wearing a plaid shirt and shorts, are walking away from the viewer, holding hands. The overall mood is artistic and evocative.

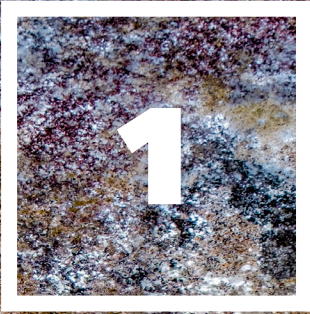
DE EERSTE DAGEN | 14 - 17 FEBRUARI

WEEKTEKST | EXODUS 24:1-11

Mozes kreeg van de HEER deze opdracht: 'Kom naar mij toe, de berg op, samen met Aäron, Nadab en Abihu en zeventig van Israëls oudsten, en kniel op eerbiedige afstand neer. Alleen jij, Mozes, mag in de nabijheid van de HEER komen, de anderen niet. Het volk mag jou niet volgen als je de berg op gaat.' Mozes maakte het volk bekend met alle geboden en regels die de HEER had gegeven, en het volk verklaarde eenstemmig dat het zich zou houden aan alles wat de HEER geboden had. Hierna schreef Mozes alles op wat de HEER had gezegd. De volgende morgen bouwde hij aan de voet van de berg een altaar en richtte hij twaalf gedenkstenen op, voor elk van de twaalf stammen van Israël één. Hij droeg een aantal jonge Israëlieten op om de HEER brandoffers te brengen en stieren

te slachten voor een vredeoffer. Mozes nam de helft van het bloed en deed dat in schalen, de andere helft goot hij tegen het altaar. Vervolgens nam hij het boek van het verbond en las dit aan het volk voor, en zij zeiden: 'Alles wat de HEER gezegd heeft zullen we ter harte nemen.' Toen nam Mozes het bloed en besprenkelde daarmee het volk. 'Met dit bloed,' zei hij, 'wordt het verbond bekrachtigd dat de HEER met u heeft gesloten door u al deze geboden te geven.' Hierna ging Mozes de berg op, samen met Aäron, Nadab, Abihu en zeventig oudsten van het volk, en zij zagen de God van Israël. Onder zijn voeten was er iets als een plaveisel van saffier, helder stralend als de hemel zelf. Deze vooraanstaande Israëlieten werden niet door God gedood: zij zagen hem, en zij aten en dronken.

DE EERSTE DAGEN Aswoensdag 14 februari

**‘Zij zagen hem,
en zij aten en
dronken.’**

Exodus 24:11b

Lees de hele tekst van de week: Exodus 24:1-11

Ruimte maken voor de ander gaat niet zonder overgave. Het aangaan van een relatie gaat niet zonder het opgeven van je (vermeende) soevereiniteit en eigen regie. Wie meent heer en meester van zijn eigen wereld te zijn, zal nooit in contact kunnen treden met een ander of vrienden kunnen maken. Met andere woorden: geen verbond zonder offer.

Het woord voor vredeoffer ('zevachim sjelamim') heeft te maken met goede betrekkingen, met vriendschap. Bij een vredeoffer wordt ook gegeten van het geofferde dier. De priesters en hun verwanten, evenals de offeraar en zijn familie. En precies dat is wat we Mozes en zijn metgezellen zien doen, daar bovenop die berg: zij houden een vriendschappelijke offermaaltijd in tegenwoordigheid van God. Waar vriendschap en liefde is, kan de ander uit zijn ongenaakbare anderszijn treden, wordt zelfs de Onbenaderbare Ander benaderbaar.

**Heer onze God,
die ons in Jezus Christus
uw vriendschap aanbiedt,
geef dat wij oog krijgen
voor de tekenen van uw liefde.
Opdat wij,
hierdoor veranderd,
vriendschappelijke
verhoudingen nastreven
met alle mensen.
Door Christus, onze Heer.**

DE EERSTE DAGEN Donderdag 15 februari

**‘Kom naar mij toe,
de berg op.’**

Exodus 24:1

Lees de hele tekst van de week: Exodus 24:1-11

Hangt je geloof echt van jezelf af? En je heil? Het volk Israël wordt na de uittocht uit Egypte in de woestijn stevig met deze vragen geconfronteerd. Het antwoord dat het volk krijgt is eenduidig: nee, dat is niet zo. God redt uit de slavernij, God verlost uit de twijfel van het volk, God bevrijdt uit de aanbidding van het gouden kalf. God nodigt het volk uit tot het verbond, God nodigt Mozes en de zijnen aan tafel. Dit alles staat haaks op maakbaarheid en houdt ons een spiegel voor.

Waarom zouden we denken dat alles van onze overtuiging of ons geloof afhangt? Het Schriftwoord bevrijdt: niet ons geloof redt, ons geloof in onszelf, in God of in wat ook, maar Gods geloof in ons. Zijn trouw en barmhartigheid scheppen ruimte voor eigen zwakte en twijfel, weg van de stress om je twijfel als probleem te zien, je gebrek aan geloof als zwakte. God bevrijdt ook daarvan.

**Heer God,
uw trouw gaat voor mij uit
en ze volgt mij,
uw barmhartigheid
is altijd om mij heen.
U antwoordt voordat ik
mijn vraag heb gesteld.**

**Bevrijd me van
mijn zelfoverschatting,
mijn ego;
leer mij luisteren
naar uw liefde,
zodat ik mij daaraan
durf toe te vertrouwen.
Amen.**

DE EERSTE DAGEN Vrijdag 16 februari

'Hierna ging Mozes de berg op.'

Exodus 24:9

Lees de hele tekst van de week: Exodus 24:1-11

‘God sluit een verbond met zijn volk.’ Ik weet nog hoe mijn moeder dit voorlas uit de kinderbijbel. En welke indruk het op mij maakte. Ik geloofde het onmiddellijk. De kritische vraag ‘Hoe weet je nou dat God met mensen een verbond is aangegaan?’ werd door mij niet gesteld. Wel vond ik het jammer dat wij geen Joden waren, want zij waren het uitverkoren volk. Daar behoorden wij niet toe.

Inmiddels weet ik beter. Wij, in Christus gedoopt, zijn ook uitverkoren. Ook wij behoren tot het verbond dat God met zijn volk sloot. En dat neerkomt op wat Jezus ons geleerd heeft: ‘Heb God lief, meer dan uzelf, en uw naaste als uzelf.’ Mijn kinderlijke vanzelfsprekendheid is inmiddels weggefallen. Met het klimmen der jaren neemt de twijfel toe. Waarom kan ik niet zonder meer geloven? Gods woord voetstoots aannemen als een kind? Toch geloof ik. Nog steeds.

Heer, schenk ons het geloof van een onschuldig kind. Geef dat wij onze kritische vragen mogen stellen en onze twijfel beleven.

**Schenk ons door uw genade het geloof als goddelijke deugd; geloof, dat meebeweegt met de storm en rotsvast overeind staat in de golven.
Amen.**

DE EERSTE DAGEN Zaterdag 17 februari

**‘Hierna ging Mozes
de berg op.’**

Exodus 24:9

Lees de hele tekst van de week: Exodus 24:1-11

Voor mij is geloof elke dag weer opklimmen tot de Heer. Vallen en opstaan. Dat betekent dat hij mij iedere dag opnieuw de mogelijkheden wil bieden om op te staan uit alles wat mij tegenhoudt om gelukkig te zijn. Iedere dag opnieuw wil hij mij op laten staan uit het gevoel dat ik niet goed genoeg ben of niet zou mogen zijn wie ik ben.

Geloven is ook elke dag weer de bevestiging ontvangen dat hij onvoorwaardelijk gelooft in mij, houdt van mij. Natuurlijk is dat niet elke dag vanzelfsprekend en meestal een worsteling. Maar geloven is ook ontdekken dat hij zijn belofte elke dag weer waarmaakt. Dat hij wil zijn als een plaveisel onder mijn voeten en een hemel boven mijn hoofd, hoe hoog mijn berg ook is.

Barmhartige Vader, zo onvoorstelbaar hoog als mijn berg soms is, zo onvoorstelbaar groot is uw liefde. Zo wankel als mijn geloof soms is, zo rotsvast is uw geloof in mij.

In het schemerduister van mijn vasten bent u een baken van hoop. In mijn worstelend beklimmen van mijn berg schijnt het heldere licht van uw verrijzen op de top. Hou mij vast, noem mijn naam. Alleen in uw sterven kan ik echt bestaan. Amen